

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **V. H.**
bytem X.
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2017, č. j. KUJI 68974/2017, sp. zn. OOSČ 613/2017 OOSC/221,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 18. 7. 2017, č. j. DOP/26482/2017-navr/1172/2017 (dále též jako „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Žalobce se dopustil přestupku dne 16. 1. 2017 v době od 13:37 do 13:42 hod., kdy řídil osobní automobil X., RZ: X. (CZ), na dálnici D1 v km 135 – 125 ve směru Brno-Praha a jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byly v tomto úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 130 km/hod. naměřeny mj. rychlosti jízdy 166 km/hod., 175 km/hod., 176 km/hod. a 175 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ mu tak byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 161 km/hod., 169 km/hod., 170 km/hod. a 169 km/hod., čímž žalobce překročil rychlost na dálnici o 31 km/hod., 39 km/hod., 49 km/hod. a 39 km/hod. Tím porušil povinnost mu uloženou v § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a nedbalostně spáchal přestupek. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu a dále povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že má pochybnosti o provedeném měření rychlosti. Měření rychlosti totiž bylo provedeno v rozporu s právními předpisy, když i policisté při měření rychlosti překračovali povolenou rychlost, a to ve stejné míře, jak je to kladeno za vinu žalobci. Policisté prováděli měření cca 5 minut, ačkoliv již měli dostatek důkazů, a měli tak vozidlo žalobce neprodleně zastavit (dodržení účelu měření dle § 79a zákona o silničním provozu). Policisté mohou z legitimních důvodů překračovat rychlostní limit, a to při splnění zákonných podmínek v § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu. V takovém případě musí vozidlo užívat zvláštního výstražného světla modré barvy, což řidič měřicího vozidla neměl. Není přípustné, aby byla soukromá osoba pokutována za prakticky totožné jednání, kterého se dopouštěli policisté při pořizování důkazů. V takovém případě se také jedná o důkaz o protiprávním jednání policistů. Navíc takto protiprávně získaný důkaz je nepoužitelný a přitom jde o jediný důkaz o překročení rychlosti žalobce. Obdobnou námitku vznesl žalobce již ve správním řízení, avšak správní orgán uvedl, že z videozáznamu je patrné, že policisté ani obviněný nikoho neohrožovali, a že policisté nemohli žalobce dříve předjet a zastavit. Podle žalobce však mohli policisté jeho vozidlo zastavit i bez předjetí, a to zvukovými a světelnými systémy. Navíc je dle žalobce bez významu, zda policisté někoho ohrožovali, neboť rychlost byla jimi překročena, protože měření rychlosti je důkazem získaným v rozporu s právními předpisy.
4. Pokud správní orgán na jednu stranu uvádí, že ve věci došlo k ohrožení zájmu chráněného zákonem (žalobce překročil rychlost), a na druhou stranu současně uvádí, že žalobce ani policisté rychlou jízdou nikoho neohrozili, pak si správní orgán podle žalobce rozporuje a způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

5. Policisté mají podle § 79a zákona o silničním provozu pravomoc provádět měření rychlosti, avšak žalobci se nepodařilo nalézt zákonnou oporu k tomu, aby policisté mohli měřit rychlost skrytým způsobem, tedy bez vědomí dotčené osoby. Důkazy lze zásadně pořizovat pouze s vědomím dotčené osoby. Případné výjimky jsou stanoveny zákonem, avšak podobná výjimka zakotvena není ve vztahu k měření rychlosti.
6. Ve věci nebyl dále dodržen předepsaný účel měření rychlosti, tj. zvyšování bezpečnosti provozu, neboť měřící vozidlo bylo v civilním provedení a policisté překračovali rychlost stejně jako žalobce. Došlo tak jen k minimálnímu naplnění účelu předmětné pravomoci, kdy se sice žalobce může v budoucnosti polepšit, avšak došlo k následku spočívajícím v ohrožení bezpečnosti provozu. Efekt z provedeného měření z vozidla v barvách policie by byl vyšší, neboť by každý řidič zpomalil, pokud by uviděl policejní vozidlo. Je tak zřejmé, že měření rychlosti by mělo být prováděno viditelně.
7. Správní orgán se nezabýval podmínkou měření rychlosti – účelem, a to i přesto, že by tak měl činit i bez návrhu. Policisté se totiž dopouštěli stejného jednání, jako je žalobci kladeno za vinu, pročez vyvolávali stejné ohrožení pro bezpečnost provozu, jak je měl vyvolávat žalobce.
8. Správní orgán nehodnotil provedené měření (nezměřil velikost měřeného vozidla na snímku ze začátku a konce měření) a jelikož zde zůstala pochybnost, je prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné. Základní podmínky měření pro typ rychloměru by měl správní orgán zkoumat.
9. Postup, kdy správní orgán odečetl od naměřených rychlostí odchylku 3 %, žalobce označil za nepřezkoumatelný, neboť nebylo uvedeno, na základě jakého podkladu tak učinil (nebyl obsahem spisu ani proveden jako důkaz). Použitý rychloměr není radarovým rychloměrem. Přitom požadavky na výstup se liší.
10. Žalobce dále poukazoval na to, že řízení bylo původně příkazem zahájeno ohledně 5 překročení rychlosti, které měly naplňovat znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a 4 zákona o silničním provozu, avšak výrokem prvostupňový správní orgán rozhodl pouze o 4 překročeních rychlosti, které měly naplňovat pouze znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu (řízení ohledně zbývajících přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu nebylo zastaveno). Přitom výrok meritorního rozhodnutí měl vyčerpat celý předmět řízení, a pokud bylo řízení zahájeno o 5 překročeních rychlosti, bylo nutné, aby konečné prvostupňové rozhodnutí vyčerpalo celý předmět řízení a uvedlo, jak bylo naloženo s jednotlivými částmi předmětu řízení (v kterých byl žalobce uznán vinným a v kterých částech se řízení zastavuje). Správní orgán sice žalobce vyrozuměl po zrušení svého rozhodnutí žalovaným, že věc nově kvalifikuje pouze jako přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, avšak z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že nejde jen o změnu právní kvalifikace, nýbrž se přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu nepovažuje za prokázaný. Zde měl prvostupňový správní orgán ve výroku uvést, že řízení se co do tohoto obvinění zastavuje dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalovaný ve svém zrušujícím rozhodnutí zavázal prvostupňový správní orgán, aby skutek projednal v původním vymezení, čemuž prvostupňový správní orgán

nevyhověl a o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu nerozhodl.

11. I přes shora uvedené žalovaný prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil, avšak nevysvětlil, proč mu nevádí nedodržení svého příkazu. V tom spočívá podle žalobce nepřezkoumatelnost a překvapivost napadeného rozhodnutí. Ačkoliv se údajně mělo podle žalovaného jednat o pokračující přestupek, povahou jednotlivých překročení rychlosti se správní orgán nezabýval a ani v rozhodnutí neuvedl, zda se jedná o pokračující, trvající či hromadný přestupek, nebo o souběh více přestupků.
12. Správní orgán rozhodoval údajně podle zákonů v platném znění, přitom zákon lze užívat pouze v účinném znění. V posuzované věci není zřejmé, jaké konkrétní znění zákonů bylo užito, neboť správní orgán to neuvedl. Žalovaný pak uvedl, že rozhodoval podle zákonů „ve znění pozdějších předpisů“, avšak to je neurčité a může to představovat jakékoliv znění zákona kromě původního zákona.
13. Správní orgány se nezabývaly tím, zda je pro žalobce příznivější novější právní úprava. Zákon č. 250/2016 Sb. je pro žalobce příznivější, neboť obsahuje výčet polehčujících okolností, a také i možnost jít pod spodní hranici sankční sazby.
14. Žalobce dále namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť v něm absentuje odkaz na § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), ačkoliv podle nich musela být ukládána sankce. Správní orgán dále nekonkretizoval, zda v posuzované věci vzal za zjištěnou nedbalost vědomou či nevědomou. Pochopitelně tak nemohl ani řádně odůvodnit výměru sankce, když forma zavinění je jedním ze zákonných kritérií. Ovšem správní orgán nehodnotil ani některá další zákonná kritéria dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích (poznámka soudu: bez bližšího upřesnění). U těch kritérií, které hodnotil, pak neupřesnil, zda šlo o okolnosti polehčující či přitěžující. Správní orgán také neuvedl, jaké mělo konkrétní kritérium vliv na konečnou výši pokuty.
15. Žalobce dále bez bližšího odůvodnění uvedl také několik obecných námitek. Namítal, že správní orgán nepopsal a nezohlednil svou rozhodovací praxi, protože nelze přezkoumat respektování § 2 odst. 4 správního řádu. Jako přitěžující byly neoprávněně hodnoceny již zahlazené přestupky (spáchané více jak 3 roky před spácháním přestupku). Správní orgán se nijak nevypořádal s požadavkem žalobce na přezkoušení použitého rychloměru podle § 11a odst. 1 zákona o metrologii. Žalobce má nárok na provedení takového přezkoušení rychloměru, a pokud správní orgán takové žádosti nevyhověl, jde nepochybně o procesní vadu, protože při přezkoušení mohlo být zjištěno, že ověření rychloměru zaniklo, v důsledku čehož by bylo měření nepoužitelné.
16. V prvostupňovém správním řízení žalobce namítal, že mu policisté nechtějí ukázat úřední značky na rychloměru, protože má nyní pochybnost o tom, že některá ze značek mohla chybět nebo mohla být poškozena. K tomu správní orgán uvedl, že obsah spisu nenásvědčuje tomu, že by policisty žalobce o něco takového žádal. To sice žalobce

nerozporuje, avšak obsah spisu ani nevylučuje, že žalobce o kontrolu značek požádal. Nelze současně přehlédnout, že správní orgán policisty k této otázce nevyslechl.

17. Správní orgán uvedl, že by bylo nelogické provádět ohledání rychloměru po takové době. Žalobce k tomu uvedl, že by sice s ohledem na časový odstup již nebylo možné postavit najisto, zda ověření rychloměru bylo zaniklé již v době měření, avšak stále mohlo být ověřeno, zda na rychloměru jsou či nikoliv umístěny úřední značky. K navrhované výpovědi spolujezdce sice správní orgán uvedl, že mu není zřejmé, co měla tato osoba prokázat, avšak podle žalobce mělo být z výpovědi spolujezdce prokázáno, že se na místě policistů žalobce ptal na úřední značky. Pokud o spolujezdci nebyla zmínka v úředním záznamu, pak to podle žalobce neprokazuje, že na místě spolujezdec nebyl, protože je běžnou praxí, že policisté spolujezdce do tiskopisu nezapisují.
18. Závěrem žalobce spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byli jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách NSS, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby zrušil obě správní rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

19. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že námitky žalobce uplatněné v bodech 2 – 16 žaloby, které se týkají správnosti prováděného měření rychlosti ze strany Policie ČR, jsou dle něho obecného charakteru, bezu konkrétní vazby k danému případu, pročez žalovaný v tomto ohledu plně odkázal na důkazní materiál obsažený ve spisové dokumentaci, jenž porušení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku jednoznačně prokazuje.
20. K žalobním bodům uvedeným pod č. 17 – 22 žalovaný uvedl, že v průběhu prvního odvolacího řízení zjistil, že prvostupňový správní orgán ve svém původním rozhodnutí nedopatřením zúžil předmět řízení. Na rozdíl od příkazu totiž v rozhodnutí uznal žalobce vinným pouze z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu (v příkazu byl žalobce uznán vinným z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a 4 zákona o silničním provozu). Z tohoto důvodu žalovaný zrušil původní prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání s tím, aby se držel původního vymezení skutku. Ze strany prvostupňového správního orgánu bylo na základě opětovného posouzení důkazního materiálu z policejního rychloměru přistoupeno ke změně právní kvalifikace skutku, přitom žalobce, resp. jeho zmocněnec byl řádně písemně vyrozuměn o změně.
21. Za nedůvodnou označil žalovaný námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro zmatečný odkaz na „platné znění“ zákona, když dle ustáleného standardu se z důvodu přehlednosti neuvádí všechny novelizace daného právního předpisu, nýbrž jen dovětek „v platném znění“ či „ve znění pozdějších předpisů“. Současně platí, že odpovědnost za přestupek se v souladu s § 7 zákona o přestupcích posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku, kdy podle pozdějšího zákona se posuzuje pouze tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.

22. Jelikož § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu nebyl v průběhu řízení o předmětném přestupku ani v ustanoveních týkajících se sankcí novelizován, je námitka, týkající se skutečnosti, že nebylo užito právní úpravy pro pachatele příznivější, důvodná.
23. Forma zavinění byla prvostupňovým správním orgánem v jeho rozhodnutí řádně zdůvodněna. V prvostupňovém správním rozhodnutí byly také řádně vyhodnoceny polehčující i přitěžující okolnosti, resp. okolnosti, které vedly k uložení sankce v dané výši.
24. Prvostupňový správní orgán nehodnotil v neprospěch žalobce staré přestupky (spáchané více jak 3 roky před spácháním přestupku projednávaného), pouze jejich výčtem dokreslil celkové hodnocení osoby žalobce. Naopak v jeho prospěch byla hodnocena ta skutečnost, že v posledním roce neměl žalobce ve výpisu z evidenční karty řidiče žádný záznam.
25. S požadavkem žalobce na přezkoušení použitého rychloměru se prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí řádně vypořádal. Uvedl, že takový důkaz by z hlediska časového odstupu byl zcela nelogický a nic nevypovídající. Ze stejného důvodu prvostupňový správní orgán odmítl provést důkaz ohledáním úředních značek umístěných na rychloměru. Žalovaný se pak s těmito závěry ztotožnil. Ze spisové dokumentace jednoznačně vyplynulo, že žalobce cestoval ve vozidle sám, pročť provádění svědecké výpovědi spolujezdcem z vozidla žalobce by bylo zcela irelevantní. Tento postoj prvostupňový správní orgán zdůvodnil ve svém rozhodnutí a jeho závěry následně potvrdil také žalovaný.
26. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

27. S ohledem na zhoršení epidemiologické situace v souvislosti s novým typem koronaviru a z toho plynoucích omezení pro chod soudů, přezkoumal soud v souladu s § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání a shledal, že **žaloba není důvodná**.
28. Krajský soud nejprve ověřil skutkové závěry ze správního spisu. Zjistil, že skutkové závěry v základním rozsahu odpovídají skutkovému ději uvedenému v čl. I. tohoto rozsudku, na který pro stručnost odkazuje a provedené závěry již nebude na tomto místě znovu opakovat.
29. Ze správního spisu dále zjistil, že veškeré rozhodné skutečnosti, které dokumentují skutkový děj a samotný přestupek, jsou dostatečně zdokumentovány v přestupkovém spisu. Z něj vyplývá, že žalobce byl pro překročení rychlosti na dálnici o více jak 30 km/hod. (a původně i o méně jak 30 km/hod.) zastaven policejní hlídkou jako řidič vozidla X. Na místě souhlasil s projednáním přestupku a i s uloženou blokovou pokutou ve výši 2 500 Kč. Neměl však u sebe hotovost, proto byl policistou vypsán blok na pokutu na místě nezaplacenou. Po sepsání pokutového bloku policejní hlídce žalobce odmítl pokutový blok podepsat s tím, že nic podepisovat nebude. Proto nebyly splněny všechny

podmínky pro uložení blokové pokuty a věc byla následně oznámena správnímu orgánu k dalšímu projednání. Součástí oznámení bylo ztotožnění žalobce dle občanského průkazu a řidičského průkazu, přičemž oba doklady byly žalobci vystaveny. Součástí správního spisu je vedle oznámení přestupku Policie ČR, oznámení přestupku sepsaném na místě, úředního záznamu policistů, ověřovacího listu měřicího zařízení č. 265/16, výpisu z evidenční karty řidiče, také videozáznam z policejního radaru POLCAM, kde jsou u vozidla žalobce naměřeny dne 16. 1. 2017 v době od 13:37 hod. do 13:42 hod. na dálnici D1 v kilometru 135 – 125 ve směru Brno-Praha výše uvedené rychlosti (166 km/hod., 175 km/hod., 176 km/hod. a 175 km/hod.; po započtení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ šlo o rychlosti jízdy 161 km/hod., 169 km/hod., 170 km/hod. a 169 km/hod.; zbývající 3 naměřené hodnoty rychlosti vozidla žalobce – bez započtení odchylky 155 km/hod., 165 km/hod. a 164 km/hod. nebyly z důvodu jejich nejednoznačného obrazového záznamu zahrnuty do daného skutku). Vyhodnocením tohoto obrazového záznamu bylo jednoznačně zřetelně uvedené přestupkové jednání žalobce, kdy je také dobře viditelné vozidlo BMW řízené žalobcem včetně detailu registrační značky vozidla.

30. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že prvostupňový správní orgán o vině žalobce rozhodoval 2x. Poprvé bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí dne 18. 4. 2017 a žalobce proti němu podal dne 15. 5. 2017 odvolání (blanketní), které zmocněnec žalobce ani na výzvu ve stanovené lhůtě nedoplnil. Toto rozhodnutí žalovaný zrušil dne 15. 6. 2017 a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání. Důvodem zrušení rozhodnutí bylo procesní pochybení prvostupňového správního orgánu, jenž spočívalo v tom, že prvostupňový správní orgán provedl změnu právní kvalifikace bez toho, aniž by o této skutečnosti řádně uvědomil žalobce. Prvostupňové správní rozhodnutí tak bylo zatíženo vadou, která sama o sobě způsobila jeho nezákonnost. Po vrácení věci provedl prvostupňový správní orgán opětovně vyhodnocení obrazového záznamu ze spáchání přestupku žalobce a nově určil 4 validní hodnoty naměřené rychlosti, rozhodné pro stanovení právní kvalifikace, a to hodnoty 166 km/hod., 175 km/hod., 176 km/hod. a 175 km/hod. (ještě bez započtení odchylky). Zbývající 3 naměřené hodnoty rychlosti vozidla 155 km/hod., 165 km/hod. a 164 km/hod. (bez započtení odchylky) nebyly z důvodu jejich nejednoznačného obrazového záznamu prvostupňovým správním orgánem do vytýkaného skutkového jednání zahrnuty. O provedené změně právní kvalifikace skutku byl žalobce, resp. jeho zmocněnec dne 27. 6. 2017 řádně písemně vyrozuměn. Současně byl předvolán k seznámení se se spisovým materiálem na den 18. 7. 2017, a také poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu). V den určený pro seznámení se se spisem zmocněnec žalobce pouze telefonicky kontaktoval prvostupňový správní orgán, sdělil, že vyrozumění o změně právní kvalifikace převzal, a že se k seznámení se spisem a podklady rozhodnutí osobně nedostaví, neboť spisový materiál nebyl doplněn o žádné další materiály (byl o tom správním orgánem informován). Následně prvostupňový správní orgán vydal ve věci přestupku dne 18. 7. 2017 nové rozhodnutí.
31. S ohledem na citaci provedenou shora je zřejmé, že pochybení ve vztahu ke změně právní kvalifikace skutku bylo v novém řízení před prvostupňovým správním orgánem napraveno, žalobce byl o této změně řádně vyrozuměn a bylo mu umožněno se k tomu vyjádřit, popř. proti této kvalifikaci bránit. V první fázi prvostupňového správního řízení zřejmě nedopatřením došlo k zúžení předmětu řízení, když prvostupňový správní orgán na

rozdíl od příkazu ve svém dalším rozhodnutí uznal žalobce vinným pouze z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, nicméně v příkazu byl žalobce uznán vinným z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a bod 4 zákona o silničním provozu. Na základě toho žalovaný zrušil prvostupňové správní rozhodnutí a věc mu vrátil k nápravě v novém řízení s tím, aby se držel původního vymezení skutku. Jelikož však prvostupňový správní orgán na základě opětovného posouzení důkazního materiálu (obrazového záznamu) z policejního rychloměru dospěl k závěru o potřebě změny právní kvalifikace skutku, tuto změnu provedl a žalobce o tom řádně písemně informoval se všemi dalšími náležitostmi (umožnil mu seznámit se, vyjádřit se i bránit se proti takové kvalifikaci skutku). Krajský soud neshledal v tomto směru pochybení správních orgánů a námitku žalobce pokládá za nedůvodnou.

32. Krajský soud ve výše uvedeném postupu neshledává ani nepřezkoumatelnost či překvapivost napadeného rozhodnutí, naopak snížení počtu překročení rychlosti bylo ve prospěch žalobce, ubráno měření, které by žalobci jednoznačně přitěžovalo. Žalobce se v žalobě v podstatě domáhá, aby mu byla přičtena k tíži ještě jedna skutková podstata za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. To však správní orgány vysvětlily již v průběhu správního řízení, prvostupňový správní orgán provedl změnu právní kvalifikace oproti zahájenému správnímu řízení a posledně citovanou skutkovou podstatu přestupku již žalobci nekladl za vinu. O tom byl také žalobce řádně písemně informován (viz výklad výše). Správní řízení tak probíhalo již pouze ohledně toho protiprávního jednání žalobce, kterým byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Není tedy pravdou, že by žalovaný prvostupňovému správnímu orgánu nařídil, aby rozhodl o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Tato konstrukce se sice podle původního prvostupňového správního řízení nabízela, ale jak již bylo výše uvedeno, v průběhu nového řízení před prvostupňovým správním orgánem (po zrušení v odvolacím řízení) došlo ke změně právní kvalifikace protiprávního jednání žalobce, a to v souladu s právními předpisy.
33. Pokud jde o obrazový záznam protiprávního jednání žalobce založený ve správním spise, pak z něj je podle krajského soudu dobře patrné uvedené přestupkové jednání, kdy je dobře viditelné vozidlo BMW řízené žalobcem, včetně detailu registrační značky vozidla. Obrazový záznam je prakticky souvislý, je vyloučena záměna vozidla, popř. záměna řidiče v něm. Místo spáchání přestupku je také dobře viditelné podle dopravních značek, tabulí i okolní krajiny atd. K přestupku podle všeho došlo za středně silného až silného provozu. Okolní krajina je zasněžená, na dálnici sníh neleží. Na dálnici, kde bylo provedeno měření rychlosti u žalobce, nebylo v dané době žádné omezení, tedy nebylo zřejmé žádné snížení rychlostních limitů. Žalobce jel po celou dobu obrazového záznamu v levém jízdním pruhu kromě závěrečné části, kdy byl předjížděn a poté zastaven policejní hlídkou. V pravém jízdním pruhu projížděly převážně nákladní automobily. Obrazový záznam podle krajského soudu představuje dostatečný a nezměnitelný podklad pro posouzení, zda měřené vozidlo žalobce překročilo nejvyšší povolenou rychlost. Obrazový záznam je dostatečně průkazný. Záznam z měření spolu s dalšími listinnými podklady ve správním spise (oznámení přestupku sepsané na místě a úřední záznam) řádně dokumentuje stav a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán. Podklady prokazují dobu, místo, protiprávní

jednání žalobce i ztotožnění žalobce, jenž byl po změření bezprostředně zastaven a kontrolován. Z těchto listinných podkladů nevyplývá, že by žalobce měl spolujezdce.

34. Soudu je z úřední činnosti při projednávání přestupků známo, že je praxí policie při provádění měření rychlosti vozidla, učinit více měření rychlosti proto, že některá dílčí měření rychlosti nemusí odpovídat všem požadovaným standardům, protože i v posuzovaném případě provedl měření rychlosti jízdy žalobce v časovém úseku pěti minut, a to od 13:37 hod. do 13:42 hod. (dne 16. 1. 2017). Právě proto neuvedl, že by šlo o pokračující přestupek či souběh více přestupků. Ostatně ani z právní věty prvostupňového výroku rozhodnutí či výroku o uložené sankci nevyplývá, že by žalobci bylo kladeno za vinu více skutků, a tedy i přestupků, a že by mu toto přitížilo i v uložené sankci. Za protiprávní jednání žalobci hrozila pokuta od 2 500 Kč do 5 000 Kč, přičemž tato pokuta mu byla uložena pouze ve výši 3 000 Kč, tedy jen lehce nad dolní hranici zákonné sazby.
35. Přitom limit řešený skutkovou podstatou přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, stanovený jako překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 30 km/hod. a více, nebyl překročen jen nepatrně (o 1 či 2 km/hod.), ale až o 9 či 10 km/hod. Proto nemohla být ani z tohoto důvodu žalobci uložena pokuta při samé spodní hranici zákonného rozpětí sazby. V časovém úseku pěti minut (viz blíže shora) žalobce jednal protiprávně a překročil nejvyšší povolenou rychlost.
36. Krajský soud nemohl přisvědčit ani námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro údajně zmatečný odkaz na „platné znění zákona“ nebo rozhodování podle zákonů „ve znění pozdějších předpisů“. Dle ustáleného standardu se z důvodu přehlednosti neuvádí všechny novelizace daného právního předpisu, nýbrž pouze dovětek „ve znění pozdějších předpisů“ nebo „v platném znění“, popř. „v rozhodném znění“. Nejde o nic zmatečného či nepřezkoumatelného. Žádné pochybení tohoto druhu krajský soud v napadených správních rozhodnutích neshledal. Podle § 7 zákona o přestupcích se posuzuje přestupek podle zákona účinného v době spáchání přestupku, přitom podle pozdějšího právního předpisu se posuzuje pouze tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Podle těchto pravidel také správní orgány v posuzované věci postupovaly. Žalobní námitka již nebyla dále konkretizována a soud ji celkově pokládá za nedůvodnou.
37. Nedůvodná je rovněž námitka žalobce, jenž se týkala toho, že se prvostupňový správní orgán údajně nezabýval tím, zda by byla pozdější právní úprava pro žalobce příznivější. Zákon o silničním provozu od doby spáchání přestupku žalobce až do doby ukládání sankce, resp. pravomocného rozhodnutí správních orgánů nedoznal změny co do skutkové podstaty přestupku, ani co do možnosti uložení sankce. Jde o to, že přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu nedoznal žádné změny jak podle zákona účinného v období od 20. 2. 2016 do 30. 6. 2017, tak i v období od 1. 7. 2017 do 30. 6. 2018. totéž se týká ukládané sankce podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, kdy žalobci v obou vedených obdobích účinnosti zákona hrozila za uvedený přestupek pokuta v rozpětí od 2 500 Kč do 5 000 Kč. V průběhu řízení o daném přestupku tedy zákon nebyl v tomto rozsahu novelizován. Skutek byl formulován stejně a žalobci za jeho spáchání hrozila stejná sankce. Žalobce zmínil, že by pro něj byl zákon č. 250/2016 Sb. příznivější, neboť obsahuje výčet polehčujících okolností, jakož i případnou možnost, jít pod spodní hranici sankční sazby. K uvedenému krajský soud poukazuje na obsah

prvostupňového správního rozhodnutí, kdy na straně 5 dole je proveden výčet téměř série polehčujících okolností, které vzal v případě žalobce správní orgán v potaz (protiprávní jednání žalobce nemělo žádných následků, řidič se spácháním přestupku a jeho řešením na místě původně souhlasil, choval se slušně, nesnažil se ujíždět atd.). Z uvedeného je patrné, že žalobci řada okolností polehčovala, přitom tyto okolnosti vzal správní orgán v potaz a zohlednil je i při ukládání sankce. I s ohledem na to byla sankce uložená žalobci poměrně mírná, a to jen ve výši 3 000 Kč, když byl ohrožen pokutou až do 5 000 Kč. Přitom šlo o velmi závažný přestupek s překročením rychlostního limitu o více kilometrů v hodině, než jen nepatrně. Za této situace nepřipadala v úvahu vůbec možnost jít pod spodní hranici sankční sazby, jak uváděl žalobce v žalobě. Ostatně tuto vizi žalobce nijak dále nekonkretizoval a nepodložil žádnými dalšími polehčujícími okolnostmi. Námitku soud pokládá za zcela nedůvodnou.

38. K eventuální námitce žalobce, že prvostupňový správní orgán neoprávněně hodnotil jako přítěžující okolnost i již zahlazené přestupky (tedy přestupky spáchané více jak 3 roky před spácháním přestupku projednávaného) krajský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí rozhodně tyto případy nehodnotil v neprospěch žalobce. Pouhým jejich výčtem dokreslil celkové hodnocení řidiče, nicméně tyto okolnosti nehodnotil v neprospěch žalobce. Naopak ve prospěch žalobce hodnotil právě to, že v posledním roce neměl žalobce ve výpisu z evidenční karty řidiče žádný záznam.
39. Soud hodnotí jako nepravdivé též tvrzení žalobce, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v něm absentuje odkaz na § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích. Vzhledem k takto pouze obecně uvedené námitce krajský soud též jen obecně uvádí, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí (ale i výrok rozhodnutí žalovaného) obsahuje veškeré náležitosti požadované správním řádem ve smyslu § 68 správního řádu. Pokud jde o zmíněný § 68 odst. 3 správního řádu, pak ten upravuje náležitosti odůvodnění rozhodnutí a nikoliv výroku rozhodnutí. Jinak prvostupňové správní rozhodnutí obsahuje všechna rozhodná zákonná ustanovení, která měla být na případ aplikována, tedy porušení právní povinnosti (§ 18 odst. 3 zákona o silničním provozu), kvalifikaci přestupků [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu], ustanovení, podle něhož byla uložena žalobci sankce [§ 125c odst. 5 písm. f) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu]. Ve výroku rozhodnutí tak byla uvedena všechna rozhodná zákonná ustanovení. Není zřejmé, z čeho žalobce dovodil, že ve výroku rozhodnutí absentuje odkaz na § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobcem zmíněná ustanovení ve výroku rozhodnutí nebylo třeba uvádět, zejména posledně z nich uvedené ustanovení. Pokud pak jde o kritéria, která mají být zohledněna při určení druhu a výměry sankce ve smyslu § 12 zákona o přestupcích, pak k tomuto se oba správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí vyjádřily (vyplývá nejen z celkového obsahu prvostupňového správního rozhodnutí, ale také ze závěrů rozhodnutí na str. 6).
40. K námitce neuvedení konkrétní formy zavinění krajský soud sděluje, že forma zavinění byla v prvostupňovém správním rozhodnutí (ve výroku i odůvodnění) řádně uvedena. V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí bylo vysvětleno, že správní orgán vycházel ze skutečnosti, že sám žalobce se k formě zavinění nevyjádřil, protože bylo

rozhodnuto v souladu se zásadou in dubio pro reo a zavinění bylo vyhodnoceno jako nedbalostní, když úmysl nebyl prokázán a k uvedenému přestupku není ani úmyslné zavinění vyžadováno. Na str. 5 prvostupňového správního rozhodnutí je k nedbalostní formě zavinění ještě uvedeno, že si žalobce nemusel ani povšimnout, že takto překračuje povolenou rychlost, pokud neustále nesledoval tachometr vozidla. Krajský soud má za to, že uvedený text odpovídá nedbalosti nevědomé. Takový závěr odpovídá i následně uložené sankci ve výši jen lehce nad dolní hranicí zákonného rozpětí sazby, kdy žalobci jakkoliv zavinění (osoba žalobce) nepřítížilo (viz závěr rozhodnutí na str. 6 prvostupňového správního rozhodnutí). Prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí řádně vyhodnotil jak polehčující, tak i přitěžující okolnosti, které ho vedly k uložení sankce v dané výši. Podle krajského soudu byla výše uložené pokuty zdůvodněna způsobem, jenž nepřipouští rozumné pochybnosti o tom, že sankce odpovídá právě okolnostem daného případu.

41. Žalobce dále uváděl sérii obecných a zcela nekonkrétních námitek. Soud se tedy k těmto námitkám dále vyjádří taktéž pouze obecně a v rozsahu, jenž mu obecnost uplatněných námitek umožňuje. Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí jasně popsal celý průběh správního řízení, skutková zjištění, jakož i právní pohled na věc, přitom jeho závěry jsou souladné s rozhodovací praxí ve věci přestupků, tak jak jsou známy i zdejšímu soudu z jeho úřední činnosti. Postup obou správních orgánů odpovídal § 2 odst. 4 správního řádu, soud v tomto ohledu neshledal žádné pochybení (žalobce ani žádné konkrétní pochybení nespecifikoval).
42. K pochybnostem ohledně použitého rychloměru a k požadavku na jeho přezkoušení krajský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že silniční rychloměr, kterým bylo prováděno v rozhodné době měření, měl platný ověřovací list (dne 12. 12. 2016 byl ověřený autorizovaným metrologickým střediskem dle platných norem a lze ji používat k měření rychlosti; platnost ověření trvá 1 rok), tedy splňoval všechny technické předpoklady pro řádné a správné měření a nemohl zaznamenat výstupní rychlost jinou, než byla skutečná rychlost měřeného vozidla žalobce. Žalobce se pokoušel již ve správním řízení zpochybnit měřící zařízení tím, že žádal o jeho přezkoušení, avšak tehdy ani nyní řízení před soudem nepředložil žádné skutečnosti ani důkazy, které by alespoň naznačovaly, že měřící zařízení měřilo chybně. Nepředložil žádné nové ověření či novou kalibraci měřícího zařízení, která by prokazovala vadu měřícího zařízení či vadnost provedeného měření. Nebyly tedy předloženy žádné důkazy, které by zpochybňovaly pravost, věrohodnost či přesvědčivost zajištěných důkazů. Dle spisového materiálu byl silniční rychloměr umístěn ve služebním vozidle Policie ČR Š. S., což také souhlasí s ověřovacím listem. Navíc ověření rychloměru bylo provedeno asi 5 týdnů před spácháním projednávaného přestupku, přičemž ověřovací list by nebyl vystaven, pokud by všechny podklady, včetně úředních značek na rychloměru, nesouhlasily. Rychloměr byl ověřen dne 12. 12. 2016 autorizovaným metrologickým střediskem v souladu s právními předpisy, a to za účelem jeho použití k měření rychlosti. Žalobcem vyslovované pochybnosti o silničním rychloměru POLCAM PC 2006 se nezakládají na reálném základě a jsou pouze spekulacemi. Ze správního spisu nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce po zastavení vozidla policisty žádal o možnost nahlédnout na rychloměr za účelem kontroly na něm umístěných úředních značek. Toto neuvedl ústně policistům ani v písemném vyjádření k oznámení přestupku sepsaném na místě. Ve shodě se správními orgány krajský soud považuje důkaz ohledáním policejního

vozidla s rychloměrem po půl roce od spáchání přestupku nebo kdykoliv později, za zcela nadbytečný, nic nevypovídající a nelogický. Od doby spáchání přestupku mohlo dojít ke změnám. Naopak přestupek byl schválen krátce po ověření samotného rychloměru, přiměřeně nevykazoval žádné vady a ani policie takové vady při prováděném měření neshledala (měření je prováděno odborně vyškolenými pracovníky). Vzhledem k obsahu prvostupňového správního rozhodnutí nelze přisvědčit žalobci v tom, že se prvostupňový správní orgán nevypořádal s jeho požadavkem na přezkoušení použitého rychloměru. K přezkoušení použitého rychloměru nebyl žádný důvod, přičemž ani žalobce nepředložil žádné indicie vedoucí k jakýmkoliv pochybnostem o kvalitě použitého rychloměru i provedení měření rychlosti. Žalobci tedy nesvědčil tzv. „nesporný nárok na provedení přezkoušení rychloměru“, jak uváděl v žalobě. Takové přezkoušení rychloměru nemůže být prováděno jen na základě spekulací žalobce, kdy tvrdí, že by „mohlo být při přezkoušení třeba zjištěno, že ověření rychloměru zaniklo“. S ohledem na výše provedený výklad lze za spekulativní označit též tvrzení žalobce o tom, že mu policisté nechtěli ukázat úřední značky na rychloměru, pročez tedy požadoval ohledání rychloměru a výpověď svého spolujezdce. Jde o dodatečné tvrzení žalobce, které vůbec nevyplývá z obsahu správního spisu, stejně jako to, že při spáchání přestupku měl s sebou ve vozidle spolujezdce. Při zastavení vozidla policejní hlídkou byl žalobce ve vozidle sám, žádného spolujezdce neměl. Takových okolností si policisté s ohledem a případné pozdější svědectví všímají a zapisují je do oznámení přestupku. Takové informace zde uvedeny nebyly. Ostatně ani žalobce nikdy neupřesnil jménem, datem narození a bydlištěm případného spolujezdce, který se s ním měl nacházet ve vozidle po zastavení hlídkou policie. Taková osoba nemohla být vyslechnuta. Jedná se o pouhé spekulace žalobce. Námitky považuje krajský soud za zcela nedůvodné.

43. Žalobce dále namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy, neboť sami policisté při měření překračovali rychlost, a to ve stejné míře, jako žalobce. Jelikož se policisté při pořizování důkazu – měření rychlosti jízdy žalobce dopouštěli totožného jednání, pak jednali protiprávně a rovněž takto získaný důkaz (videozáznam měření rychlosti jízdy žalobce) je nepoužitelný, ačkoliv jde o jediný důkaz o jeho překročení povolené rychlosti. Podle žalobce navíc nesmí policisté měřit rychlost skrytým způsobem, tedy bez vědomí osoby, o jejímž protiprávním jednání je pořizován důkaz. Takovým námitkám krajský soud nemohl přisvědčit.
44. Podle § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
45. Soud považuje za zcela absurdní tvrzení žalobce, že řidičům nemůže být bez jejich vědomí měřena rychlost jejich jízdy policisty, resp. že důkazy o protiprávním jednání řidičů lze pořizovat pouze s jejich vědomím. Pravomoc měřit rychlost vozidel byla policii svěřena zákonem, a to za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Postup policie při samotném měření rychlosti jízdy vyplývá především z interních předpisů policie. Nicméně absurdní omezení, která uvádí žalobce, z ničeho nevyplývají. V takovém případě by totiž policie nemohla změřit rychlost žádného vozidla (bez předchozího upozornění či vědomí dotčené osoby). Pravomoc policie kontrolovat rychlost

jízdy (pomocí měření) a zvyšovat tak bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, by nemohla být naplňována. Navíc s pořízeným videozáznamem v průběhu jízdy žalobce byl následně žalobce seznámen a tento videozáznam není veřejně šířen. Naprosto pirátská jízda žalobce, ohrožující spoustu životů kolem, byla řádně a v souladu s právními předpisy zaznamenána na příslušný nosič a představuje zákonný důkaz o protiprávním jednání žalobce (tvoří součást správního spisu). I tímto měřením byl naplněn zákonem deklarovaný účel měření rychlosti, tedy zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Právě jen pravidelným měřením rychlosti a případným dalším striktním sankcionováním protiprávního jednání může v budoucnu dojít k polepšení žalobce a skutečnému dodržování právních předpisů. Zákonný účel měření rychlosti byl v dané věci jednoznačně naplněn a splněny byly rovněž podmínky měření rychlosti.

46. Z obsahu správního spisu vyplývá, že v době spáchání přestupku, tedy v uvedeném čase a na uvedeném místě dálnice D1 ve směru jízdy z Brna do Prahy konala službu policejní hlídka blíže specifikovaného dálničního oddělení a v době služby prováděla činnost dle instruktaže, přičemž k výkonu služby bylo instruktaží určeno vozidlo Š. S. X. v civilním provedení, vybavené služebním zařízením POLCAM určené zejména ke zjištění překročení maximální povolené rychlosti. Z uvedeného je jednoznačně zřejmé, že příslušná policejní hlídka konala službu za účelem kontroly a zvýšení bezpečnosti provozu na předmetné dálnici D1 a za tím účelem byla oprávněna měřit rychlost vozidel. Jelikož zjistila protiprávní jednání žalobce, který výrazně překračoval nejvyšší povolenou rychlost na dálnici a ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu, vydala se za ním za účelem průkazného změření jeho rychlosti jízdy. Aby byla schopna jeho rychlost jízdy vůbec změřit, musela kopírovat jeho rychlost jízdy s příslušným odstupem od vozidla žalobce. Pokud by se měla chovat tak, jak předestřel žalobce v žalobě, že by se neměla dopustit překročení nejvyšší povolené rychlosti (na dálnici 130 km/hod.), pak by žalobce se svojí rychlostí 161 km/hod. nebo 169 km/hod. anebo 170 km/hod. (vše po odečtení možné odchylky), nebyl nikdy změřen policejní hlídkou (nebyl by získán důkaz o jeho protiprávním jednání) a spravedlivé sankci za toto jednání by unikal. K jeho nápravě ani ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích by nedošlo. Protiprávní jednání by tak nemohlo být ani zjištěno a postihováno. Lze tedy konstatovat, že měření rychlosti žalobce nebylo provedeno v rozporu s právními předpisy. Policisté museli z logických a rovněž legitimních důvodů překročit povolený rychlostní limit, aby dosáhli žalobce, změřili jeho rychlost jízdy a následně ho v souladu s právními předpisy zastavili. S odkazem na judikaturu správních soudů, byť v ní byla řešena trochu jiná problematika, lze uzavřít, že z povahy věci je zřejmé, že změření rychlosti, tedy zachycení průběhu skutkového děje (k tomu příslušnými orgány policie, má privilegované postavení mezi důkazními prostředky), a to za předpokladu získání a provedení tohoto důkazu v souladu s právními předpisy. Takový zákonný postup nelze obcházet například měřením prováděným nepříslušnou osobou (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2008, sp. zn. 7 As 6/2008). S ohledem na výše uvedené soud neshledal v nyní posuzované věci nezákonnost postupu policie při provádění měření rychlosti jízdy žalobce. Pokud by policejní hlídka nenásledovala rychlost jízdy žalobce, nebyla by schopna použitým rychloměrem rychlost jízdy žalobce vůbec změřit. Výkon takové policejní služby by byl zcela bezúčelný a policie by nebyla schopna plnit svoji kontrolní a dohledovou funkci nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích. Ve shodě se správními orgány soud také uvádí, že policisté při

své měřicí jízdě nikoho neohrožovali a žalobce následně zastavili dle právních předpisů (vše patrné z videozáznamu měřené jízdy).

47. Na základě obsahu správního spisu i obrazového záznamu lze dovodit, že k ohrožení ostatních účastníků silničního provozu jízdou policejní hlídky nedošlo. Zákon o silničním provozu dovoluje stanoveným útvarům policie rychlostní limity nedodržovat, přičemž tímto útvarem je jednoznačně také dálniční policie, která má přímo ve svých úkolech dbát na dodržování rychlosti. Na rozdíl od nich však žalobce rychlostní limity dodržovat musí. Z obrazového materiálu je zřejmé, že policejní hlídka neměla příliš mnoho možností žalobce předjet a bezpečně jej zastavit dříve, neboť se po celou dobu pohyboval v rychlejším levém jízdním pruhu, a tak předjetí pro následné bezpečné zastavení nebylo možné. K samotnému průběhu měření je třeba doplnit, že policie v podobných případech při měření rychlosti provede, pokud je to možné a vhodné, více měření, a to právě proto, že některé dílčí měření rychlosti nemusí odpovídat všem zákonným požadavkům a běžným standardům. Pokud žalobce v žalobě uvedl, že správní orgán nehodnotil provedené měření, pak to se nezakládá na pravdě, prvostupňový správní orgán se ve svém rozhodnutí naopak zabýval měřením rychlosti žalobce provedeným policií a též výstupy z tohoto měření. Měření bylo provedeno v souladu s právními předpisy a výstup z něj (videozáznam) je zcela zákonným důkazem. Žalobci se nepodařilo toto měření nijak zpochybnit.
48. Pokud jde o odečet odchylky 3 % od naměřené rychlosti, pak takový postup svědčil jednoznačně ve prospěch žalobce, neboť tímto postupem byla naměřená rychlost jeho jízdy snížena, avšak i přesto tento odečet byla stále zjištěna hodnota naměřené rychlosti jízdy, která celkem výrazně převyšovala nejvyšší povolenou rychlost na dálnici. Odečet této měrné odchylky od naměřené rychlosti jízdy je běžnou praxí policejních i správních orgánů. Proto se mohlo stát, že podklad, z něhož právě odečet této odchylky od naměřené rychlosti vyplývá, nebyl v napadeném rozhodnutí uveden. Krajský soud však toto nepovažuje za vadu řízení, která by měla mít vliv na zákonnost samotného rozhodnutí. Navíc její použití bylo naprosto ve prospěch žalobce.
49. K žalobcem požadované anonymizaci rozhodnutí ve věci a jeho nezveřejňování na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu pak krajský soud dodává, že se jedná o běžnou součást žalobních námitek podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž Nejvyšším správním soudem bylo opakovaně judikováno, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
50. V této souvislosti lze podpůrně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019-38, ve kterém bylo uvedeno, že: „K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje

jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlášení rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019-42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.

V. Závěr a náklady řízení

51. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
52. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. listopadu 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.